

EDUARD ȚONE

**CASTELUL PRINȚESEI
DE CARMEL**

TRITONIC
LIT

Eduard Țone este jurnalist din 1990. A lucrat vreme de 9 ani în presa de sport, timp în care a colaborat cu multe ziare și reviste din București și din țară. Din anul 2000 lucrează la revista pentru bărbați FHM iar din 2006 este redactor șef al acestei publicații. După turneul final al Campionatului European de Fotbal din 1996 a (co)publicat cartea *Întoarcerea acasă* – un itinerar de fotbal și călătorie. *Castelul Prințesei de Caramel* este romanul său de debut.

Site personal: <http://eddie.ro>

Unu

Locuitorii castelului

Eu sunt Alex. Trăiesc într-un castel, pe o stradă îngustă, cu trei treceri de pietoni și cu foarte mulți porumbei. Nu, nu tot castelul e al meu. Eu am două camere, destul de mici, cu pereți vopsiți aiurea. Partea bună e că odată cu cele două camere am acces la turnuleț. Este turnulețul care definește castelul și care-i face pe oameni să se oprească în dreptul porții, să privească în sus și să se întrebe zâmbind conspirativ: „Oare ce prințesă își duce zilele în acel turn, așteptând prințul copilăriei sale?“. Din păcate în turnulețul meu nu trăiește nici o prințesă și nici condurul vreunuia nu a călcat vreodată acolo. Dar poate că lumea chiar m-ar lua în serios dacă într-o zi mi-aș pune o armură adevărată — am auzit că există armuri de vânzare, pe mulți bani — și mi-aș roti amenințător paloșul de câteva ori pe zi în timpul săptămânii și de mai multe ori în week-end, strigând la demoni cu fețe de îngeri și îmbiindu-i, cu o figură cruntă, la luptă dreaptă.

Castelul în care trăiesc mai este populat de câteva persoane admirabile. Una dintre ele este Virginia. Virginia are peste 40 de ani și este virgină. Asta nu o împiedică să poarte pe față un zâmbet șmecheresc și permanent. Nu știu de unde și l-a cumpărat — gurile rele spun că a venit cu el dintr-o călătorie de trei luni în Alaska — dar îi stă bine. Virginia are un șoarece pe care l-a botezat Tataie și pe care în fiecare dimineață îl scoate la plimbare, legat cu o sfoară lungă. Tataie e

cel mai mahăr dintre șoarecii orașului — are totdeauna o atitudine triumfătoare și, mai ales, tolerantă vizavi de pisicile străzii. Când Virginia trece cu Tataie pe lângă vreun motan cu ochi albaștri aflat în plin proces de scărpinare, acesta rămâne paralizat, cu mustățile blegindu-se vizibil. Virginia spune că, într-o altă viață, Tataie a fost lucrător la hingheri. Nu știu de ce spune asta, însă o cred, pentru că altceva mai bun n-aș putea scoate din acest lucru. Virginia are trei pulovere tricotate de ea cu o pereche de andreele argintii-coclite și cel mai bine îi stă în cel turcoaz. Întotdeauna când ne întâlnim întâmplător în micuțul magazin din dreptul castelului, sau pur și simplu pe stradă, și este îmbrăcată cu puloverul turcoaz, îmi place să-i spun, pe un ton în crescendo: „Ce bine arătați astăzi, domnișoară Virginia! Puloverul acesta vă vine excelent!“. Și în acel moment zâmbetul ei dispare, dispare complet, ca și cum o mână nevăzută i-l fură, iar eu știu că atunci e încântată și mulțumită și fericită și că prima oară când o să facă dulceață de nuci o să-mi bată încetișor la ușă de șapte ori și o să-mi întindă un borcănel violet — Dumnezeu știe de unde are Virginia o întreagă colecție de borcănele violet! — plin cu dulceață de nuci verzi — Dumnezeu știe de unde are Virginia mereu nuci verzi chiar și atunci când nucile sunt portocalii sau negre sau nu sunt!

Un alt locatar al castelului este Pimpi. El are o cămăruță la parter, cum intri pe poartă în stânga. Ușa cămăruței sale are trei vizoare. Vizoarele nu sunt așezate, așa cum ați crede, unul sub celălalt sau unul lângă celălalt. Primul vizor este jos de tot, la câțiva centimetri de podea. Pimpi spune că l-a așezat acolo deoarece pentru el cel mai important lucru la un om este încălțăminte. Prin urmare dorește de fiecare dată să vadă

ce fel de pantofi poartă cel care-i sună la ușă. Dacă trece de testul primului vizor — și aici Pimpi păstrează foarte bine secretul cu privire la cum trebuie să arate pantofii pentru a trece testul — urmează încercarea celui de-al doilea vizor. Acesta este plasat undeva în dreptul curelei de la pantaloni. Explicația lui Pimpi e logică: după încălțăminte, trebuie să vadă mâinile. Cine nu are mâini „corespunzătoare“ nu are dreptul de a-i intra în casă, de a-i atinge mobila veche și de a-i mângâia haina din blană de nutrie — ultimul obiectiv din obligatoriul tur al locuinței pe care Pimpi îl impune oricărui nou venit. În fine, al treilea vizor are o locație un pic mai dificilă. Este pe pragul de sus, montură fină în lemn masiv, un pic mai mare ca celelalte două, având o poziție verticală. Printr-un complicat sistem de lentile, Pimpi reușește să vadă țeasta vizitatorului. Am uitat să vă spun: Pimpi este un fel de ghicitor, un fel de Tata Omida al străzii. Pimpi ghicește în chelii. Ani de-a rândul a ghicit cu succes în cheliile vecinilor. Ani de-a rândul bărbați de tot felul și-au petrecut cheliile, mai mici sau mai mari, prin fața ochilor lui Pimpi, cu speranță și nădejde, visând cu ochii deschiși la un viitor pozitiv prezis de Pimpi. Pentru că ceea ce ghicea Pimpi în chelie era literă de lege. Îți ghicea că-ți moare soacra? Peste trei săptămâni îl chemai la parastas. Îți ghicea că are să-ți cadă la așternut o damă de pică? În câteva zile loveai porțile dulcelui rai femeiesc. Îți ghicea că o să dea norocul peste tine? Puteai liniștit să joci la loterie orice numere, câștigul era asigurat. Singura condiție era să ai un cât de mic început de chelie. Pletosii n-aveau ce căuta la ghicitor și, deși nu recunoștea niciodată, Pimpi era incapabil să ghicească în plete. Așa se explică existența celui de-al treilea vizor. După reguli știute doar de el, Pimpi execută o scanare rapidă a țestei

vizitatorului după care, în funcție de anumite coordonate finale, decide dacă e cazul să deschidă ușa. De fapt, dacă ai trecut de primele două vizoare, testul cu chelia e o simplă formalitate, pentru că poți intra în cămăruța lui Pimpi chiar dacă nu posezi o chelie sau pur și simplu te-ai născut femeie. Am decretat într-o zi în care greierii discutau pe teme economice în turnuleț că Pimpi este cel mai interesant om pe care l-am cunoscut vreodată și asta chiar dacă de multe ori nu-mi răspunde la „Bună dimineată!“, preferând să-mi arunce o privire chiorâșă și să bolborosească, numai el știe de ce, fraza cu care a agățat în tinerețe singura femeie din viața lui, acum patruzeci și patru de ani: „Păpușă, ți-e bine cu pieptenii-n soare?“.

Ar mai fi cineva care locuiește în castel, în aripa de nord, numai că despre acest locatar îmi vine cam greu să vorbesc. Și nu pentru că nu aș vrea să o fac, dar Svetlana nu este persoana despre care să vorbești prea mult dacă ai fi în situația mea. Svetlana este dublu-studentă, la teatru și la horticultură și ar putea să-ți povestească ore în șir, în paralel, despre George Vraca și lălelele-papagal. E drept, eu nu am auzit-o niciodată, pentru că, unu, o văd foarte rar și, doi, când ne intersectăm la intrarea în castel, nu ne privim în ochi, eu pentru că sunt foarte timid, ea pentru că are impresia că sunt mitocan și nu știu să dau bună-ziua, deși, pe cuvânt de onoare, m-a auzit de câteva ori dând bună-ziua, lui Pimpi sau Virginiei, și s-a făcut că nu aude. Știu însă, pentru că am auzit-o odată vorbind cu un prieten de-al ei, în curtea castelului, mai precis pe leagănul galben de lângă garajul nefolosit. Inutil să vă mai spun că îmi vine greu să vorbesc despre Svetlana. Pentru că o iubesc și, cu toate că în fiecare luni dimineată îi așez pe prag o vietate — de la o frunză de salată pictată în

culorile curcubeului și până la vreo gărgăriță pe care inuman o încapsulez într-un căpăcel transparent de medicamente căruia îi atașez un petic de hârtie cu cifra zece sau opt sau paisprezece, adică numărul petelor ei — niciodată nu îmi arată că ar avea habar măcar că mă gândesc la ea ca și cum ar fi prima prințesă care va pași vreodată în turnulețul castelului în care trăim. Svetlana are o lume a ei despre care îmi este greu să vă vorbesc deși, fiți siguri, o voi face imediat.

Doi

Camera galbenă și camera portocalie

Nu-mi place când iarna coboară pe scară pentru a-și agăța țurțurii de franjurile turnulețului meu. Mă îmbrac greoi, curăț zăpada din fața castelului cu o lopată rablagită și fac o potecă de care Pimpi nu va fi mulțumit. De fapt, Pimpi nu e niciodată mulțumit, spre deosebire de Virginia despre care în orice moment ai putea spune că e fericită. Poate că din cauza zâmbetului de Alaska — o fi văzut pe-acolo somoni care fac salturi din ape repezi direct în gurile urșilor și lucrul acesta i-a motivat fericirea perpetuă. Pimpi ar spune despre poteca făcută de mine că este „prost croită“, în vreme ce Virginia n-ar spune nimic dar ar gândi că „Alex a făcut o potecă foarte frumoasă și foarte practică; ce ne-am face dacă n-ar fi Alex. Pimpi nu dă niciodată zăpada la o parte“.

Mă întorc în apartamentul meu din castel, cu pleoapele înghețate. Vă povesteam că am două camere mici. Nu știu care dintre ele e mai mică, nu le-am măsurat niciodată și nici nu m-am uitat pe vreo schiță. Mie mi se par la fel, așa că n-am putut să o proclam pe una „sufragerie“ iar pe cealaltă „dormitor“. Prin urmare le-am botezat „camera portocalie“ și „camera galbenă“, după vopseaua de pe pereți. Nu le-am vopsit eu, așa erau când am ajuns în castel și pentru că nu m-a deranjat niciodată să trăiesc într-o casă cu pereți portocalii sau galbeni, am lăsat lucrurile așa. În camera galbenă am un pat pentru o persoană și jumătate și un

cufăr vechi, plin de nituri, pe care l-am cumpărat de la un magazin de vechituri. Înauntru, cufărul are păpuși. Recunosc, nu-mi aduc aminte să mă fi uitat în el atunci când l-am luat. Mi-au plăcut niturile — are nituri mari, din „aur“ înnegrit de vreme. Proprietăreasa magazinului mi-a spus că persoana care i-a vândut cufărul era un pitic. Da, un pitic din cei pe care-i vezi la circ, uneori pe stradă și alteori la televizor în emisiunile despre pitici. A intrat în magazin împingând o roabă în care căra cufărul și a cerut o sută de mii pe el. „L-am luat pentru că am vrut să-l ajut pe omul acela. Părea cam dărâmat. I-am dat suta de mii, s-a întors brusc pe călcâie și a luat-o la fugă lăsându-mi și roaba. Cât îmi dai pe cufăr?“. I-am dat o hârtie de cinci sute de mii și mai greu mi-a fost până l-am cărat la castel, pentru că vânzătoarea nu mai avea roaba: o dăduse de pomană unui țigan care-i făcea curat o dată pe lună. Nu mi-a dat prin cap să deschid cufărul sau să o întreb de vreo cheie. L-am dus direct în camera galbenă, urcându-l cu greu pe îngusta scară în spirală a castelului. Abia peste câteva zile mi-am zis să-l deschid — aveam câteva cărți care nu mai încăpeau pe policioara de deasupra patului și le repartizasem mintal în cufăr. S-a deschis ușor, nu era nevoie de nici o cheie, am tras de două chepenguri și, gata, cu un scârțâit de ev mediu, cufărul meu negru cu nituri uriașe mi-a dezvăluit pântecul său încăpător și plin de păpuși. Erau păpuși de toate felurile: de lemn, de cârpă, de plastic, de cauciuc, chiar și de sticlă, mici, mari și mijlocii, erau șaiszeci și șase de păpuși, blonde, brunete și roșcate, cu păr și fără păr, îmbrăcate și dezbrăcate, cu ochii mari și cu ochii închiși, cu picioare lungi și cu picioare îndoite, erau atâtea păpuși încât m-am speriat și am trântit imediat capacul cufărului

producând un zgomot care cu siguranță i-a displăcut lui Pimpi și somnului său sacru de după-amiază.

Păpușile sunt la locul lor și acum, stau acolo în cufăr fără să le deranjeze nimeni, așteptând cuminți o fetiță cu păr buclat care să le descopere cu bucurie și să le schingiuiască într-un mod satisfăcător. Mie-mi plac în continuare niturile cufărului, le-am șters cu spirt așa încât strălucesc ca niște sori ciudați în camera mea galbenă în care, pe lângă patul de-o persoană și jumătate și cufăr se mai află o floare în ghiveci. Povestea acestei flori n-am spus-o nimănui până acum, poate pentru că nimeni n-ar crede-o. De fapt nici eu nu o mai cred foarte intens ci doar îmi imaginez că am trăit cândva acele momente.

Floarea din ghiveci e un fel de bonsai, dar n-aș numi-o, totuși, așa, fiindcă atunci când ai crede mai mult că e un adevărat copac în miniatură, privind de la rădăcină către coroană, se transformă spectaculos într-un fel de tufă cu moacă de arici. Cu alte cuvinte, ca să v-o imaginați cum trebuie, floarea din ghiveciul meu pornește cu un trunchi de copac, continuă cu câteva ramuri răvășite și se termină cu multe ace de cactus crescute direct din ramuri. Am căutat în toate cărțile despre flori care mi-au căzut în mână, am scotocit internetul navigând noaptea în derivă prin site-uri pline de petale și pistile dar n-am aflat nici până azi ce fel de floare trăiește în camera mea galbenă. Unica salvare e Svetlana, ea trebuie să știe despre floarea mea, doar face horticultura în paralel cu teatrul! N-am îndrăznit însă până acum să o rog să arunce o privire asupra florii. De fapt, n-am îndrăznit nimic în legătura cu Svetlana. Cel puțin nu când era ea de față.

Așa: floarea o am de la domnul Leo. Pe domnul Leo l-am cunoscut acum trei ani, când cobora dintr-un